Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 28 843 van 18 juni 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MELKEBEKE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:
"U, een Russische staatsburger van Ingusjetische origine, diende op 22/09/2004 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.
U verklaarde dat na een grootschalige aanval van Wahhabieten in juni 2004, uw man verdween en uzelf problemen kreeg met de autoriteiten én met de Wahhabieten. U beweerde dat voor de aanval enkele Wahhabieten uw winkel waren binnengekomen en bij u voedsel hadden gekocht. Op 28/02/2005 werd uw aanvraag afgewezen door het Commissariaat-generaal. U diende hiertegen een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd op 24/06/2008 verworpen.
Een maand later, op 31/07/2008, diende u een tweede asielaanvraag in.
In de periode tussen uw eerste en tweede aanvraag bent u niet naar de Russische Federatie teruggekeerd.
U verklaarde heden dat uw man kort na de aanval van de Wahhabieten gearresteerd werd op verdenking van rebellie. Bij deze aanval werd ondermeer uw neef (B. A.-B.), een politieagent, gedood.
U beweerde dat uw echtgenoot daadwerkelijk een Wahhabiet is en zich in het verleden bezighield met wapenhandel.

Uw halfzus, (T. R.), die voor de politie werkte, informeerde u over zijn arrestatie. Enige tijd later vernam u dat uw man was vrijgelaten en in het openbaar was gezien.
In maart 2006 werd (R.) gedood bij een aanslag. Uw man bleek hiervan op de hoogte te zijn.
In januari 2008 bracht hij u een bezoek in België. Hij wou de kinderen meenemen; jullie dochter wou hij uithuwelijken en jullie zoon wou hij een strikt islamitische opleiding geven. U weigerde de kinderen af te staan en werd door uw man bedreigd. Hij waarschuwde u dat u hetzelfde lot van uw halfzus zou toekomen.
Deze vrees voor uw man maakt dat u heden niet kan terugkeren naar de Russische Federatie.
Ter staving van uw huidige verklaringen legde u een artikel met de vermelding van de dood van uw neef, de overlijdensakte van uw neef, de enveloppe waarin deze beide documenten naar uw advocaat verstuurd werden, de vluchtelingenkaart van uw halfzus (R.), het paspoort van uw halfzus (R.), verscheidene documenten en foto's omtrent de tewerkstelling van uw halfzus als agente, een medisch attest omtrent de dood van uw halfzus, de overlijdensakte van uw zus, diverse foto's (waaronder een van de arrestatie van uw man) en uw geboorteakte aan."
Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.
De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).
De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.
De elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker moeten niet noodzakelijk worden opgenomen in het arrest (RvS 19 december 2007, nr. 178.028).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"Er dient in herinnering te worden gebracht dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen na de vaststelling van een manifeste tegenstrijdigheid. Deze stoelde meer bepaald op het feit dat u tijdens uw eerste interview, zonder aannemelijke reden, essentiële vervolgingsfeiten niet had gemeld.
Een soortgelijke vaststelling en conclusie kan heden gemaakt worden in verband met uw tweede aanvraag.
Zo beweerde u nu dat uw man een Wahhabiet is, dat hij dubieuze contacten onderhield en zich bezighield met wapenhandel. U verklaarde dat uw man hierdoor, omwille van zijn activiteiten, werd aangehouden kort na de aanval van de Wahhabieten (CGVS p.8).
Er werd hieromtrent opgemerkt dat u niets van dit alles (noch dat uw man een Wahhabiet is noch dat hij gearresteerd werd) vermeld heeft tijdens uw eerste procedure.
U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat u er destijds van uit ging dat het onbelangrijk was (CGVS p.10). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden aangezien deze elementen het voorwerp van uw vervolging uitmaken.
U beweerde daarop dat u bang was om het eerder te vertellen. Deze verklaring kon u echter niet funderen, daarbij werd vastgesteld dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van deze angst geen melding maakte (DVZ 06/08/2008 punt 36).
Deze vaststellingen liggen volledig in de lijn van de opmerkingen die tijdens uw eerste procedure werden gemaakt. Zij ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook verder.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat, ondanks uw contacten met uw halfzus (R.), u niet in staat bleek te zijn te zeggen waar en wanneer uw man aangehouden werd (CGVS p.9) en wanneer hij is vrijgekomen (DVZ punt 36).
U verklaarde dat er geen officiële gegevens worden vrijgegeven. Deze gang van zaken is echter niet aannemelijk gegeven de vaststelling dat u, naar eigen verklaring, een foto aanbrengt van de arrestatie van uw man. Een foto waarvan u beweerde dat deze door Russen aan uw halfzus werd afgegeven (CGVS p.10).
Verder werd op identieke wijze vastgesteld dat u heden voor het eerst spreekt over twee halfzussen en een halfbroer. Uw halfzussen blijken daarbij een niet te verwaarlozen rol te spelen in uw relaas. Zo beweerde u dat uw halfzus (R.) bij een aanslag is omgekomen, waarbij volgens uw insinuaties uw echtgenoot mogelijk betrokken was (CGVS p.8). Zij was het verder die u daarvoor had ingelicht over de arrestatie van uw man (CGVS p.9).
Uw halfzus (L.) vermeldde u toen u de vraag werd gesteld naar de herkomst van uw geboorteakte. U verklaarde dat zij als werkneemster van de burgerlijke stand het document kon bekomen (CGVS p.4). Deze personen heeft u echter tijdens uw eerste procedure nooit vernoemd. Niet toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken naar uw broers en zussen werd gevraagd (DVZ 07/10/2004 punt 32) en niet toen u op de Commissariaat-generaal naar uw familieleden in de Russische Federatie werd gevraagd (CGVS 10/11/2004 p.3-4).
Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat de tolk u destijds gezegd had enkel de familieleden te noemen waarmee u samenwoonde, zijnde uw man, kinderen en nicht (CGVS p.6).
Dit is echter een bewering die kant noch wal raakt. Ten eerste werd dit gebrek vastgesteld zowel bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, waarbij twee verschillende tolken u bijstonden. Ten tweede blijkt uit de vraagstelling voor het Commissariaat-generaal duidelijk dat er gepeild werd naar uw familie, zonder enige restrictie. U noemde hierbij weliswaar (B. L.), zij het als zijnde uw schoonzus.
Ook deze vaststellingen zijn symptomatisch voor uw verklaringen. Ook zij verkleinen uw geloofwaardigheid.
Opvallend is daarbij dat daar waar u in uw eerste asielaanvraag te kennen gaf zowel de autoriteiten als de rebellen te vrezen u heden slechts een vrees uit ten aanzien van uw man. U beweerde nu zelfs expliciet bij een terugkeer geen vrees te hebben voor de autoriteiten (CGVS p.12). Dit ondanks de vaststelling dat u uw vorige verklaringen, die wijzen op vergaande problemen met de autoriteiten, nooit heeft laten vallen.
Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooien. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.
Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat uw aanvraag bedrieglijk is.
U bent er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
De documenten die door u werden aangebracht zijn niet in staat de bovengenoemde beslissing te wijzigen. Dit omdat de vaststellingen tot gebrek aan geloofwaardigheid manifest zijn.

Het artikel met de vermelding van de dood van uw neef, alsook diens overlijdensakte geven daarbij geen enkele informatie over uw problemen.
Dit geldt evenmin voor de documenten van uw vermeende halfzus (T. R.). Zij leveren namelijk op zich louter informatie over het beroep en dood van (T. R.), wiens familiale band met u overigens kan betwijfeld worden.
Wat de foto van de arrestatie van uw man betreft kan worden opgemerkt dat niet bevestigd is dat werkelijk uw echtgenoot hierop is afgebeeld bij zijn arrestatie. Daarbij kan de herkomst van deze foto, in het licht van uw onwetendheid over zijn arrestatie, in twijfel worden getrokken.
Uw geboorteakte biedt verder geen enkele verwijzing naar uw problemen.
Tot slot dient een kanttekening te worden gemaakt bij uw gebrek aan een intern paspoort.
U verklaarde dat in 1994, bij de brand in uw ouderlijk huis in Noord-Ossetië, uw paspoort verloren ging. U kreeg hierna een forma 9 (bewijs verlies paspoort). Een paspoort heeft u nooit meer aangevraagd. U beweerde dat u deze aanvraag diende in te dienen in Noord-Ossetië, om uw aanspraak op compensatie voor de vernietiging van het ouderlijk huis te kunnen behouden. Indien u een paspoort in Ingusjetië aanvroeg zou uw aanspraak verloren gaan (CGVS p.4-5). U verklaarde daarbij dat u de laatste 10 jaar niet naar Noord-Ossetië kon gaan omdat het daar te gevaarlijk was.
Hierover dient het volgende te worden opgemerkt: ten eerste dateert de brand reeds van 1994. Het is dan ook niet duidelijk in hoeverre u nog aanspraak kon maken op een compensatie. Ten tweede blijkt dat u tot op heden geen enkel document heeft voorgelegd dat op een dergelijke aanspraak wijst (zoals een vraag tot compensatie). Dit ondanks het belang dat u hieraan hecht. Ten derde blijkt uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure dat u in de periode juli 2004- september 2004 in uw dorp in Noord-Ossetië heeft verbleven. Na het drama in Beslan zou u daarbij opnieuw naar Noord-Ossetië zijn gegaan ditmaal om lenzen te halen bij een opticien (DVZ 07/10/2004 p.10)."

4.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 maart 2009 een schending aan van de motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm zoals vervat in artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.
Zij laat gelden dat zij niet haar man vreest, maar de Wahabieten in het algemeen. Zij stelt dat zij dit zowel tijdens haar eerste als tijdens haar tweede asielaanvraag duidelijk heeft aangegeven. Zij geeft aan dat dit ook afgeleid kan worden uit haar verklaring dat zij Ingoesjetië destijds is ontvlucht wegens bedreigingen vanwege Wahabieten. Zij merkt op dat zij pas na haar eerste asielaanvraag vernam dat haar man een Wahabiet is, en haar vlucht uit haar land van herkomst dus geenszins was ingegeven door de persoon van haar man.
Zij verklaart dat haar vrees ten opzichte van de Wahabieten echter groter is geworden sinds zij kennis heeft van het feit dat haar man een Wahabiet is, en door de bedreigingen door haar man geuit ten opzichte van haar. Zij merkt daarnaast op dat haar neef en halfzus werden gedood door de Wahabieten.
Zij stelt dat haar niet kan worden verweten dat zij de precieze plaats en datum waarop haar man werd aangehouden niet kent, aangezien zij niet meer in Rusland was op het ogenblik dat zij kennis kreeg van deze aanhouding, deze informatie voor haar zonder belang was, zij deze informatie ook niet wou hebben omdat haar man haar en de kinderen door zijn activiteiten in gevaar heeft gebracht, en haar halfzus (R.) die haar op de hoogte bracht van de aanhouding enige tijd later door de Wahabieten vermoord werd.
Zij verklaart dat zij tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag bepaalde gegevens niet heeft vermeld, omdat ze toen niet wist wat van belang was voor haar asielaanvraag, en zij na haar vlucht uit haar land van herkomst alles zo vlug mogelijk achter zich wou laten.
Zij voegt hier aan toe dat zij bovendien de raad had gekregen van verschillende personen om zich "als dom" voor te doen.
Zij stelt dat haar familie van geen enkel belang is voor haar asielrelaas, zodat het feit dat zij bepaalde familieleden onvermeld liet tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, niet relevant is. Zij voegt hier aan toe dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag bovendien nog niet wist dat haar halfzus (R.) in de toekomst ging vermoord worden, en zo van belang zou worden voor haar asielrelaas.

Zij laat nog gelden dat uiteenlopende verklaringen door de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden begrepen als een weigeringsgrond; zij beklaagt er zich over dat de tolk tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal de Nederlandse taal niet voldoende machtig was.
Zij is tot slot van oordeel dat van haar de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad benadrukt dat het niet opgaat om op algemene wijze een schending aan te voeren van *"de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm (art.1382 B.W.)* (sic)*"* zonder dit concreet uit te werken.

De Raad geeft aan dat inzake verzoeksters eerste asielaanvraag de Commissaris-generaal op 25 februari 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam, die vervolgens werd bevestigd door de Raad van State bij arrest nr. 184.517 van 24 juni 2008.
Deze asielaanvraag was aldus het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, zodat de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt is tot de feiten door verzoekster ingeroepen in het kader van haar tweede asielaanvraag.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, leest de Raad in het administratief dossier dat verzoeksters vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst louter verband houdt met het feit dat haar echtgenoot een Wahabiet zou zijn.
Zo verklaart verzoekster o.a. dat *"Het enige wat ik kan toevoegen is dat ik niet kan terugkeren. Niet nu, ik heb nu een vriend. Mijn man kwam dat ook te weten. Hij weet dat al. Ik kan niet terugkeren anders zal hij mijn dochter dwingen een hoofddoek aan te doen"* (zie verhoorverslag van 12 februari 2009, p. 12).
Verzoeksters raadsman bevestigde dit tijdens hetzelfde verhoor door aan te geven dat verzoeksters asielrelaas zich beperkt tot *"louter probs met man"* (zie verhoorverslag van 12 februari 2009, p. 12).
De vaststelling dat verzoekster zich tegenspreekt in haar asielrelaas over de actor van vervolging, richt de geloofwaardigheid ten gronde.

Ook draagt daartoe bij de vaststelling dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag nooit te kennen gaf dat haar man tot de Wahabieten behoort, hoewel ze daartoe al sinds geruime tijd -volgens verzoekster sinds 1996-1998- vermoedens had (zie voormeld verhoorverslag, p. 8). Verzoekster was, in tegenstelling tot wat zij aanvoert in haar verzoekschrift, bovendien op de hoogte van de aanhouding van haar man toen zij haar land van herkomst verliet. Immers verklaarde verzoekster dat zij op de hoogte werd gebracht van diens aanhouding in augustus 2004 (zie voormeld verhoorverslag, p. 9) en verliet zij haar land van herkomst in september 2004.
Verzoeksters verklaringen voor deze omissie worden door de Raad niet aangenomen.
De bestreden beslissing stelt terecht dat dit element immers het voorwerp uitmaakt van verzoeksters vervolging. Daarnaast dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij, ongeacht de raad van anderen, en gelet op de vraag om bescherming die zijn asielaanvraag impliceert, voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Draagt eveneens bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, de vaststelling dat zij geen precieze informatie kan verschaffen over de aanhouding van haar man. Uit haar verklaringen blijkt

immers dat zij deze informatie probleemloos van haar halfzus kon bekomen (zie voormeld verhoorverslag, p. 10).

Ook de vaststelling dat verzoekster geen waarachtige informatie verstrekte over haar familie in het kader van haar eerste asielaanvraag, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekster in het algemeen. Immers, moet een kandidaat-vluchteling de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing inzake deze vaststelling.

Wat het door verzoekster aangevoerde tolkenprobleem betreft, leest de Raad in het verslag van verzoeksters verhoor van 12 februari 2009 (zie p.13) dat verzoekster noch haar advocaat erin slaagden aan te geven waar precies er zich een probleem zou hebben voorgedaan. Ook in het verzoekschrift falen ze hierin.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing inzake de documenten door verzoekster aangebracht.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloot dat verzoeksters asielrelaas geen geloofwaardigheid verdient; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt *“dat de rebellen vooral militaire doelen treffen, sluit niet uit dat er ook burgerslachtoffers vallen”*.

5.2. De Raad herhaalt dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, zodat het dan ook niet als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.
Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt verder dat er in Ingoesjetië geen internationaal of intern gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 juni 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

P. BREYNE M. BONTE